

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΝΕΡΑΤΙΔΕΣ

Γ'. (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Οι χωρικοί δεν καταλάβαιναν τίποτε απ' τὰ λόγια του κ. Γκιαννακού και κινδυνεύοντας περιέργως.

— Ναί, μάλιστα, κύριοι!... Είπε εγγλεματική ή διαγωγή της Κυβερνήσεως απέναντί σας, εξασκούθησε ο Γκιαννακός.

— Για μὰς τὰ λές αυτά, κ. Γκιαννακού; πετάχτηκε και τὸν ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς χωριάτες;

— Μὰ τί ποιούσ' τὰ λέω; Για τὴ Βουλὴ τῶν Λόρδων;

— Μὰ ἐμὰς δὲν μὰς ἔβλαψε κανένας.

— Πῶς δὲν σὰς ἔβλαψε. Ἐπὶ δέκα ἡμέρες τώρα ἔχει τρομοκρατηθεῖ ἢ ὑπαίθερος, κάθε συγκοινωνία διεκοπῆ, οἱ ἀγορὴ ἐγκατελείφθησαν, οἱ κερτοὶ τῶν κόπων σας διαρπάζονται ἀπὸ ἀνθρώπους καί... πουλιά, ἐνυπόλητοι πολῖται τραυματίζονται, ὡς ὁ καλὸς πολίτης κύριος Ἀπίκραντος, καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐπεμβαίνει νὰ συλλάβῃ τοὺς αἰτίους ὅλης αὐτῆς τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς τρομοκρατίας, εἶτε στὸν ἄλλο κόσμο, εἶτε στὸν ἔνσωμο εὐρίσκοντα αὐτοὶ!...

— Μήπως λές, κ. Γκιαννακού, γιὰ τίς νεράιδες; τὸν ρώτησαν.

Τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους καὶ λιβάνιζαν...

— Μάλιστα. Γιὰ τὸ νέο αὐτὸ σκάνδαλο τῆς φατριάς μιλῶ. Ποῦ εἶνε, κύριοι, τὸ κυβερνητικὸ ἔνδιαιφρον καὶ ἡ ἄμεση ἐπέμβασι τοῦ Κράτους στὴν ὑπόθεσι αὐτή; Ποῦ εἶνε τῆς ἀστυνομίας ἡ ἐπέμβασι; Ποῦ εἶνε τῆς χωροφυλακῆς ἡ δράσι, γιὰ τὴν ὁποία τόσα πληρώνει ὁ φορολογούμενος καὶ ἐκμεταλλούμενος λαός;...

— Μὰ νεράιδες θὰ πιάνη ἡ ἀστυνομία, κ. Γκιαννακού, ἡ καστοκλέφτες;

— Ὅλα τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα πρέπει νὰ τὰ πιάνη, ἄπο κ' ἄπο κ' ἂν βρισκονται!...

— Καλὰ λέει, εἶτε κάποιος χοροιδεῦντας, πρέπει νὰ πιάσῃ ἡ ἀστυνομία καὶ τοὺς πεθαμένους ὡς... ἀέρους!

Τότε μίλησε καὶ πάλι ὁ γέρο-Χορλιός:

— Καλὰ λέει, βρέ παιδιά, τόσα κακοποιὰ στοιχεῖα ἵνε δῶ μέσα στὸ χωριὸ μας, κ' ὅμως ἡ ἀστυνομία ἀκόμα δὲν τᾶπιασε...

Αὐτῆ τῆ στιγμῆ δυὸ-τρεις χωριάτες φώναξαν:

— Ὁ πατάς!

Καὶ πράγματι, βιαστικῶς κ' ἰδρωμένους, πρόβαλε ἀπὸ τὸ ἀντιπολιτευτικὸ ἐντὸς οὗ ὁ πατάς τοῦ χωριοῦ, ποῦ γιόριζε φυσῶντας ἀπὸ τὴ ζέσι καὶ μὲ σηκωμένα τὰ μανίκια του ἀπὸ τὸ ζέροισμα τοῦ Στέφρου...

— Ὅλα ἐτρέξαν τότε κοντὰ στὸν πατᾶ, ἀρίνοντας τὸν δικολάβο τὸν κ. Γκιαννακού, τὸν Στριμένο, νὰ φωνάξῃ, σὰν ἀντιπολιτευτικὸς ποῦ ἦταν, ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως:

— Ὁ κόσμος πεθαίνει ἀπὸ τὴν λείνα σὶς καλύδες του, οἱ δυστυχεῖς ἀγορῶται ξεσπιτώνονται, κ' ὅμως ἡ Κυβέρνησις παρέδωσε τὴν ὑπαίθερο σὲ δυναμεις σκοτίους καὶ κακοποιούς!...

Μὰ τὸ καρενὸ εἶχε ἀδειάσει περὶ. Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ «ταμπής» ἄφησε τὸ «τεζάκι» καὶ σκουπίζοντας τὰ χέρια του στὴν ποδιά του, βῆκε στὴν πόρτα.

— Λοιπόν, παπούλη! Λοιπόν, παπούλη! Τί ἀτόγανε; φोटούσαν ὅλοι τὸν πατᾶ.

Τί ν' ἀτογῆν;...

Εἶχε διαβάσει τοῦ Στέφρου ὄλους τοὺς ἐξορκισμούς, ἀφοῦ τοῦ σέκτασε τὸ κεφάλι του μὲ τὴν ἄκρη τοῦ πετραχλιοῦ του. Τοῦ τὰ εἶπε ὅλα, μὲ δυνατὴ φωνὴ καὶ θυμωμένη:

— «... Ἐξορκίζω σε τὸν ἀρχέκακο τῆς βλασφημίας, τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀνταρσίας καὶ αὐτογενὸν τῆς πονηρίας... Ἀπαγώρησον ἀπὸ τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Στεφράνου!».

Ἄλλὰ ὁ Σατανᾶς δὲν ἔφοριζόταν. Ὁ ἀρχέκακος τῆς βλασφημίας, «τὸ πνεῦμα τὸ ἀθάρατον», ἐξασκούθησε νὰ κρατᾶ ἔξω, σὰν νεκρωμένο, τὸν Στέφρο τὸν Ἀπίκραντο, ἐνῶ ἡ γυναῖκες τραβοῦσαν τὰ μα-

λιά τους καὶ λιβάνιζαν. Κι' ἡ μάνα του, μὰ γρηὴ φτωχὴ κ' ἀδύνατη, σωρός, θαρρεῖς, ἀπὸ κόκκαλα, ἔκλαιγε καὶ θρηνηλογοῦσε:

Πῶ! πῶ!

Σὰν τί γαμπρὸ σὲ φέρανε, παιδάκι μου, στὸ σπίτι, στὸ σπίτι ποῦ περίμενε χαρὸς νὰ τὸ γεμίσης, νύφη νὰ φέρῃς διαλεχτὴ, προικιά νὰ τὸ στολίσῃς.

Πῶ! πῶ! με τί «λαλούμενα» νὰ σὲ δεχτῶ, γαμπρὸ μου!...

Βαρεῖα, ἐπιτακτικὴ, θυμωμένη, μέσα σ' αὐτὴ τὴ φασαρία καὶ τὸ θρηνηρὸ ἀλαλητὸ, ἀκουγόταν ἀσταμάτητα, σὰν καταπέλτης, τοῦ πατᾶ ἢ φωνῆ:

— «Ἐξορκίζω σε πνεῦμα πονηρὸν, πνεῦμα κακίας, πνεῦμα ἀδικίας... Φοβήθητι, φύγε, δραπέτευσον, ἀναχώρησον, δαιμόνιον ἀκάθαρσι καὶ ἐναγές, καταχθόνιον, βόθιον, ἀπατηλόν, ἀμορφόν... ὅπως καὶ ἂν ἀνεφάνῃς, ὅπως καὶ ἂν παρεστᾶθῃς, εἶτε ὡς Βεελζεβούλ, εἶτε ὡς κατασειών, εἶτε ὡς δρακοντοειδής ἢ θηριοπρόσωπος ἢ ὡς ἀτμός ἢ ὡς καπνός ἢ ὡς ἄρρον ἢ θῆλυ, ὡς ἐρπετόν, ὡς πετεινὸν ἢ νυκτόλαλον ἢ ἄλαλον...».

Τίποτα ὅμως ὁ Ἀπίκραντος. Τὸν εἶχε, θαρρεῖς, καθυλικνεῖν γιὰ καλὰ ὁ Σατανᾶς καὶ κατέκειτο ἀκίνητος, μὲ μελανὸ τὸ πρόσωπο καὶ ματωμένα τὰ ροδιούνα ἀπὸ τὸ πέσιμο ποῦχε λάθει.

— Ἀχ, ὁ ἄτμος ὁ Μπροκολίνος! Ἐκείνος μὰς ἔτακεν αὐτὰ, εἶτε ἕνας ἀπὸ τὸν κοσμάκη ποῦχε μαζευνεῖ ἐκεῖ. Πρῶτα δὲν εἶχε διαδόλινο τὸ χωριὸ μας. Ἐτρέπε νὰ ρθῆ αὐτὸς γιὰ νὰ φανού!...

— Μωρὲ τί φταεῖ ὁ Μπροκολίνος!... Μὴν ἔπαθε ὁ ἄνθρωπος ἡλίας; ἀκούστηκε μὰ ἄλλη ἀδύνατη φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη.

Ἐτοῖ ὁ θόρυβος μεγάλωσε τόσο, ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ σκεπᾶσῃ καὶ τὰ ἐπιμόνα, δυνατὰ καὶ ἐπιτιμητικὰ λόγια τοῦ πατᾶ, ὁ ὁποῖος φώναζε:

— Ὁ ἀφήστε, ἐπὶ τέλους, νὰ διαβάσουμε, ἢ ὄχι!... — Βουλῶστε, βρέ, τὰ στόματά σας! Καὶ κόκκινος τώρα, πυρῶτος, ἀναμμένος ἀπὸ τὸν δαιμόνων τὴν ἐπιμονή, ἐξασκούθησε ὁ πατάς τὸ διάβασμα, κάνοντας τίς λέξεις νὰ ἦχουν σὰν χτυπήματα, τρίζοντας τὰ ἐρ' στὸ στόμα του, συρίζοντας τὰ «σίγμα» θυμωμένα, καταφέροντας ἀπληρητικῶς τὰ «κᾶπτα» καὶ τὰ «ταῖς»:

«... ἢ τῆ σελήνη συναλλοιούμενον ἐγεφανίσθης, ἢ δροβινὸν ἢ μεσημερινὸν ἢ μεταμεσονύκτιον, ἢ ἀωρίας τινὸς ἢ ἀγῆς ἢ αὐτομάτως συνήνητας, ἢ ἐπέμφθης ὑπὸ τινος, ἢ ἐν θαλάσῃ ἢ ἐν ποταμῷ ἢ ὑπὸ γῆς, ἢ φρεάτιος ἢ κρηνοῦ ἢ λάκκου, ἢ λιμνῆς ἢ καλαμώνος ἢ ὕλης, ἢ ἄλλουσις ἢ δρυμῶνος ἢ δένδρου... — Ἀχ, ἀπὸ δέντρο τῶπαθε! φώναζε διακόπουσα ἡ Τσάτσα-Ρήνα. ἢ γειτόνισσα. — Θὰ πάψετε ἢ δὲν θὰ πάψετε; — Παύουμε, πατᾶ μου! — Σκάστε τὸ λοιπόν! Ἀφήστε μας. Ἐμεῖς ἐδῶ παλαίουμε μὲ τὸν Σατανᾶ, καὶ σεῖς χαζολογᾶτε; — Παύουμε, παπούλη μου! Εἶπα πῶς ἀπὸ δέντρο ἔπεσε. — Λουράξτε, ποῦ νὰ ξεραθῇ ἡ γλῶσσα σας, νὰ ξεραθῇ!... — «... ἢ δροῦσις ἢ βροῦσις ἢ ἐκ στέγης... ἢ ὄθεν ἴομεν καὶ οὐκ ἴομεν, ἢ γγαστόν ἢ ἀγγωστον... φοβήθητι, φιωθήθητι καὶ φύγε... Ἄλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ κακὸν δὲν ἐφνεγε... Γι' αὐτὸ κ' ὁ πατάς, ὅταν τὸν πλησίασαν οἱ χωρικοὶ καὶ τὸν ρώτησαν πῶς λάει ὁ «ἐξυλοπαρμένους», ἀπάντησε ἀόριστα: ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια. Οἱ δυστυχεῖς ἀγορῶται ξεσπιτώνονται!...

Ἄγιος, ὁ πατέρ' Ἰλαρίων, ἄνθρωπος!...

Ἐξορκίζω σε, πνεῦμα πονηρὸν, πνεῦμα κακίας...

Νὰ πιάσῃ καὶ τοὺς πεθαμένους ὡς... ἀέρους!

Ἄχ, ἀπὸ δέντρο τῶπαθε! φώναζε διακόπουσα ἡ Τσάτσα-Ρήνα.